

Crítica

Imma Merino

La soprano precisa

María Bayo
 Festival de Torroella de Montgrí
 17 d'agost del 2015

María Bayo és una habitual del festival de Torroella en l'última dècada, durant la qual hi havia actuat cinc cops abans de dilluns passat, però encara no havia tingut l'oportunitat de comprovar les qualitats acústiques de l'auditori de l'Espai Ter. La soprano navarresa ho va comprovar aprofitant-les per realçar la precisió del seu cant (de fet, sempre vol ser precisa, preparant-se a consciència les peces del repertori) i en l'exercici de

les coloratures. Amb la complicitat del pianista basc Rubén Fernández Aguirre, Bayo va mostrar la seva tècnica, però també la sensibilitat i elegància que caracteritzen les seves interpretacions. Va conquistar el públic a mesura que la seva veu s'escalfava i guanyava en matisos, amb un programa que no li ho posava del tot fàcil. Això perquè les peces escollides no són gaire conegudes i, a més, algunes tampoc excel·lents, de manera que no tenen la grandesa que exigeix, però llueix. Tanmateix, el territori de Bayo és la subtilitat i els detalls amb què va fent gran allò que

pot semblar petit. La primera part va dedicar-la a cançons franceses dels segles XIX i XX i va començar discretament amb tres de Pauline Viardot. Després va invertir l'ordre del programa anunciat, de manera que primer va abordar-ne de Max Moreau (amb una interpretació exquisida de *Tristesse*, inspirada en l'*Estudi op. 10/3*, de Chopin) i, finalment, de Bizet. La segona part va iniciar-se amb unes cançons gallegues d'Antón García Abril, abans que el concert potser arribés a la plenitud amb dues obres del gran compositor brasiler Heitor Villa-Lobos (a

La soprano María Bayo, durant el seu concert de dilluns a l'Espai Ter de Torroella de Montgrí ■ MARTÍ ARTALEJO

partir de dos bells poemes de Dora Vasconcelos: *Canção de Amor* i *Melodia sentimental*), que van precedir *Cinco canções nordestinas do folclore brasileiro*, harmonitzades per Ernani Braga, que Bayo va interpretar de manera impecable. En els bisos, fins i tot va demostrar gust cantant una peça de sarsuela (extreta de *Carceleras*, de Ruberto Chapí) i va acabar popularment amb *Se equivocó la paloma*, de Carlos Gustavino a partir d'un poema d'Alberti. El moment més preciós va arribar al mig de les propines amb *Dórmite, mi nengre*, una nana de Xavier Montsalvatge.